

A szövetségek

Paul Bucur

A szövetségek

Fordította: Kovács László
Lektor: Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

„Csak akkor van remény számunkra, ha az ábrahámi szövetség alá kerülünk, amely a kegyelem szövetsége a Krisztus Jézusba vetett hit által. Az Ábrahámnak hirdett evangélium, amely által reménysége volt, ugyanaz az evangélium volt, amely ma nekünk hirdettetik, mely által reménységünk van. Ábrahám Jézusra tekintett, aki egyben hitünk Szerzője és Tökéletesítője is.”

„Az ábrahámi szövetség rendelkezései alá kell jönnünk, melynek követelményei: «Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.» Ha Krisztuséi vagyunk, a mennyei örökségi jogunk hibátlan, és összhangban áll a kegyelem szövetségének rendelkezéseivel.”

„Az üdvösség egyetlen eszköze az ábrahámi szövetség alatt van felajánlva.”

Érvelés

A Golgota nagy áldozata mindig lenyűgözte Krisztus követőjét. Ez az áldozat megérint minket, minvelhogy felismerjük, hogy „vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat”¹ számunkra, akik „meg voltunk halva a vétkek miatt”². A természetszerűen Bennük lévő szeretettől³ áthatva az Atya és a Fiú elhatározta, hogy a halál által megsemmisíti azt, „akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának”⁴. A Golgotán kifolyt vér kegyelmi időt biztosított mindannyiunknak a bűnbánatra és az Istenhez való visszatérésre, még azoknak is, akik nem hisznek Benne. Napjainkban élünk és örülünk annak, ami boldogságot nyújt nekünk, de csak azért, mert Isten Fiának vére kifolyt értünk – mindannyiunkért. A Megváltó vére nélkül semmi sem volna lehetséges mindabból, ami szép az életünkben.

Illik tehát különleges figyelmet fordítanunk Isten Fiának véreire – az Igére, amely által Isten megalkotta a világot.

Pál apostol kijelentette: „A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy Pásztorát, örök szövetség vére által a mi Urunkat, Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az Ő akaratát, azt munkálván tibennetek, ami kedves Ő előtté a Jézus Krisztus által!” (Zsid 13:20-21)

Figyeljünk Pál apostol szavaira: „örök szövetség vére által”. Ezek a szavak nem közvetlenül, de mégis erőteljesen, a szövetséghez irányítanak minket. A vér az örök szövetségé. Ennek az érvnek arra kell ösztönöznie bennünket, hogy megértsük, mi az örök szövetség, az a szövetség, melynek vére folyt azért, hogy megtisztulhassunk minden bűntől⁵, megbocsáttassanak bűneink⁶, megszentelődjünk⁷, megigazuljunk⁸, hogy bizodalunk lehessen a szentélybe való bemenetelre⁹.

Ennek az brosúranak az a célja, hogy röviden elénk tárja a Biblia és az advent-történelem azon elemeit, amelyek segítenek röviden megérteni, mi az örök szövetség, melynek vére a Golgota keresztyén folyt.

---

1. Zsidók 9:22

2. Efézus 2:5

3. “Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Ő benne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3:16)

4. Zsidók 2:14-15

5. Lásd 1János 1:7

6. Lásd Efézus 1:7

7. Lásd Zsidók 13:12

8. Lásd Róma 5:9

9. Lásd Zsidók 10:19

Egy ígélet

Egy adott pillanatban a galata gyülekezetben vita alakult ki a Pál apostol által hirdetett evangélium kapcsán, amelyet megkérdőjeleztek néhányan azon farizeusok közül, akik hittek.¹⁰ A galatabeli keresztényeknek két evangéliumot mutattak be – bár a valóságban csak egy létezik – az egyik, amelyet Pál apostol prédikált, a másik, amelyet néhányan azon farizeusok közül hirdettek, akik hittek, és azok tanítványai. Az evangélium az a jó hír, amely megmutatja a bűnből való szabadulás útját. És mivel csak egy evangélium létezik, és ez pedig csak egyetlen üzenetet mutat be, akkor a bűnből való szabadulásnak csak egyetlen módja van. Tehát a galatabeliek elé helyezték az evangéliumot, amely üdvösséget szerez, és egy üzenetet, amely üdvösséget ígért. Viszont sem az üzenet, sem annak hirdetői, de még azok sem, akik kitalálták, nem kínáltak szabadulást a bűntől.

Súlyos felelősséget érezve a galatabeli gyülekezet iránt, Pál apostol írt egy levelet az általa hirdetett evangélium védelmére.¹¹ Miután rámutatott, hogy isteni eredetű,¹² és igaz evangéliumként ismerték¹³ el azok, akik Jézussal együtt jártak, Pál apostol belement abba a témába, amelyet nagy erővel hirdetett, amerre csak ment – a hit általi megigazulás témáját: „Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem.”¹⁴ Ezzel a verssel kezdve, Pál apostol ismét a hit általi megigazulás jó hírét prédikálta a galatabeli gyülekezetnek, amely veszélyben volt egyes farizeusok tanításától, akik hittek.

Megrázó a levél 3. fejezetének első verse. „Óh balgatag Galátziabeliek, kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmességedjétek az igazságnak, kiknek szemei előtt a Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítettet volna meg?” A Pál apostol által hirdetett evangélium hallatán a galatabelieket lenyűgözte a golgotai áldozat, most el voltak bűvölve, és megigézve.

A Pál apostol által használt szó, a baskainó, a baskanos szóból ered, ami azt jelenti: gonosz varázslatot bocsátani, valakinek rosszat kívánni, elvarázsolni, gonosz hatalmat gyakorolni valaki felett, varázslat alá helyezni. Megpróbálva kiszabadítani őket a felettük gyakorolt hatalom alól, Pál apostol a hit szerepét mutatta be a galatabelieknek, majd Ábrahám lelki tapasztalatán keresztül példázza ezt a szerepet.

---

10. Lásd Apostolok Cselekedetei 15:5

11. Az evangélium prédikálása Krisztus prédikálása: „Pál, Jézus Krisztusnak szolgálja, elhívott apostol, elválasztva Isten evangéliomának hirdetésére. (...) Az ő Fia felől, a ki Dávid magvából lett test szerint” (Róma 1:1,3). Pál apostol számára, Krisztus prédikálása, nem más, mint Jézus áldozatának hirdetése: “Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettéről.” (1Korinthus 2:2)

12. Lásd Galata 1:1, 8-9, 11-12, 15-17

13. Lásd Galata 2:1-9

14. Galata 2:16

Tapszalatából megtudjuk, hogy Ábrahámnak az evangélium hirdettetett: „Előre látván pedig az Írás, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette Ábrahámnak, hogy: «Te benned fognak megáldatni minden népek.»”¹⁵ Ha Ábrahámnak az evangélium hirdettetett, azt jelenti, hogy Krisztus prédikáltatott neki, Krisztust pedig csak megfeszítettként lehet prédikálni. Tehát, a fenti szavak által, Ábrahámnak Krisztus és gólgotai vére íratott le. Pál apostol megemlíti ezt a tényt, mert általa bemutatja, hogy akik hisznek, azok Ábrahám fiai,¹⁶ és Ábrahám áldását¹⁷ kapják.

Majd, az emberek életéből vett példán keresztül Pál apostol kijelenti:

„Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: «És a magvoknak», mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a 430 esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígélet által ajándékozta azt az Isten.”¹⁸

Gondosan olvasva ezeket a verseket, és tudva, hogy a testamentum görög kifejezése diathēkē, ami szövetséget jelent,¹⁹ láthatjuk, hogy az itt említett szövetség és az Ábrahámnak tett ígéretek ugyanazok. Észrevesszük, hogy a szövetség érvénytelenítése az ígéretek megsemmisítését jelenti. Ebben a szövegben semmi sincs, ami más véleményre vezetne minket.

Figyelnünk kell a szövetség szavaira: „És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad. És adom tenéked és a te magodnak te utánad a te bujdosásod földét, Kanaánnak egész földét, örök birtokul; és Istenök lészek nékik.”²⁰

Tehát, az Ábrahámnak tett ígéretek – az Ábrahámval kötött szövetség – az örök szövetséget jelképezi. Tehát az örökkévaló szövetség vére a Zsidók 13:20 -ból az Ábrahámnak tett ígéretek vére, mert minden ígélet csakis Általa igen és ámen: „Mert

---

15. Galata 3:8

16. Lásd Galata 3:7

17. Lásd Galata 3:9

18. Galata 3:15-18

19. Lásd Zsidók 13:20; 12:24; Apostolok Cselekedetei 3:25; Lukács 1:72 stb.

20. 1Mózes 17:7-8

Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné, és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.”²¹

Ha a szövetség egy ígéret, akkor az örökkévaló szövetség Isten ígérete. Ezért „emlékezzetek meg örökké az Ő szövetségéről, és az Ő beszédéről, a melyet parancsolt, ezer nemzetségig;”²².

Nem lehet kétségbe vonni azt a tényt, hogy az Ábrahámmal kötött szövetség az örök szövetség, hacsak valaki nem kételkedik Isten szavaiban:

“Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: «És a magvaknak», mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus.”²³

“Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám «magva» vagytok, és ígéret szerint örökösök.”²⁴

“Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén érettünk; mert meg van írva: Átkozott minden, a ki fán függ: Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígéretét elnyerjük hit által.”²⁵

“Mert az Isten, mikor ígéretet tett Ábrahámnak, mivelhogy nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött. Mondván: Bizony megáldván megáldalak téged, és megsokasítván megsokasítalak téged. És ekképen, békességestűró lévén, megnyerte az ígéretet. Mert az emberek nagyobbra esküsznek, és nálók minden versengésnek vége megerősítésül az eskü; Miért is az Isten, kiválóbban megakarván mutatni az ígéret örökösének az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel lépett közbe, Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint a kik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet, Mely lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpítnál, A hová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint.”²⁶

Látjuk, hogy Krisztus életével és halálával teljesítette az ábrahámi szövetséget, Isten Ábrahámnak tett ígéreteit. Ezeket az ígéreteket vagy ezt a szövetséget nem lehet semmissé tenni vagy módosítani: „Egy testamentum, legyen az akár emberi is, miután megkötött, már nem semmisíthető meg vagy módosítható.” Miért beszél Pál apostol az evangéliumról szóló bemutatásában az Ábrahámnak tett ígéretekről? Hogy érint ez bennünket? Mivel azok Ábrahám fiai, akik hisznek, és vele együtt áldatnak meg, ugyanazok az ígéretek, amelyek Ábrahámnak tétettek, nekik is tétetnek. Vagyis, ugyanaz a szövetség, amely Ábrahámmal kötött, velük is kötött. Ez igaz lehet? Velünk az új szövetség kötött meg. Lehetséges az, hogy az ábrahámi szövetség az új szövetség lenne? Vajon az ábrahámi ígéretek az új szövetség ígéretei?

---

21. 2Korinthus 1:20

22. 1Kránikák 16:15

23. Galata 3:16

24. Galata 3:29

25. Galata 3:13-14

26. Zsidók 6:13-20

AZ ÚJ SZÖVETSÉG

Bár a Galata 3:15–18 versekből és a korábban felsorolt igékből elég világos, hogy az ábrahámi szövetség az új szövetség, szükséges elemeznünk még néhány igét a Szentírásból.

A húsvéti vacsora végén Jézus vette a poharat, és így szólt a tanítványaihoz, az ábrahámi szövetség gyermekeihez,²⁷: „E pohár amaz új szövetség az én véremlben, mely ti érettetek kiontatik”.²⁸ Máté apostol így írta le Jézus szavait: „Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára”.²⁹ Ez a két vers világosan bemutatja, hogy Jézus vére az új szövetségnek vére. Krisztus vére által jött létre az új szövetség, melyet halála erősített³⁰ meg a kereszten. Így, az új szövetség az örökkévaló szövetség, amelynek vére azért folyt, hogy megtisztuljunk minden bűntől³¹, hogy megbocsáttassanak a bűneink³², hogy megszentelődjünk³³, megigazuljunk³⁴, hogy beléphessünk az menny szent helyeire³⁵. De mivel az örökkévaló szövetség az ábrahámi szövetség, ebből következik, hogy az új szövetség az Ábrahámi szövetség. Vigyázzunk, nem egy több szakaszos szövetségről van szó, különböző ígéretekkel, hanem végig ugyanaz a szövetség, ugyanazon ígéretekkel Ábrahám idejétől fogva napjainkig. Valójában Ádámtól napjainkig.

Így, az ábrahámi szövetség, az örökkévaló szövetség és az új szövetség egy és ugyanaz a szövetség, és ugyanazokat az isteni ígéreteket tartalmazza.

Ez a valóság a következő kijelentésre készítette Ellen White-ot:

„Csak akkor van remény számunkra, ha az ábrahámi szövetség alá kerülünk, amely a kegyelem szövetsége a Krisztus Jézusba vetett hit által. Az Ábrahámnak hirdett evangélium, amely által reménysége volt, ugyanaz az evangélium volt, amely ma nekünk hirdettetik, mely által reménységünk van.

---

27. Lásd ApCsel 3:25–26.

28. Lukács 22:20.

29. Máté 26:28.

30. „[...] egy héten át sokakkal megerősíti a szövetséget.” (Dániel 9:27)

31. Lásd 1János 1: 7.

32. Lásd Efézus 1: 7.

33. Lásd Zsidók 13:12.

34. Lásd Róma 5: 9.

35. Lásd Zsidók 10:19

Ábrahám Jézusra tekintett, aki egyben hitünk Szerzője és Tökéletesítője is.”³⁶

„Az ábrahámi szövetség rendelkezései alá kell jönnünk, melynek követelményei: «Ha pedig Krisztuséi vagytok, tehát az Ábrahám magva vagytok, és ígéret szerint örökösök.» Ha Krisztuséi vagyunk, a mennyei örökségi jogunk hibátlan és összhangban áll a kegyelem szövetségének rendelkezéseivel.”³⁷

„Az üdvösség egyetlen eszköze az ábrahámi szövetség alatt van felajánlva.”³⁸

„A kegyelem szövetsége először az emberrel kötött az Édenben, amikor a bűnbeesés után egy isteni ígéret adatott - miszerint az asszony magva a kígyó fejére fog taposni. Ez a szövetség minden ember számára megbocsátást és Isten kegyelmének támogatását nyújtotta a jövőbeni engedelmességhez a Krisztusba vetett hit által. Ugyanakkor, az örök élet ígéretét is megkapták, feltéve, ha hűek maradnak Isten törvényéhez. Ily módon a pátriárkák megkapták az üdvösség reményét. [...] Ugyanez a szövetség lett megújítva Ábrahámmal a következő ígéretben: «És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei.» (1Móz 22:18) Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így értette Ábrahám (lásd Gal 3:8,16), és Krisztusba vetette hitét a bűnök megbocsátásáért. Ez a hit igazságul tulajdonított neki. [...] Bár ez a szövetség Ádámmal kötött meg, Ábrahámmal pedig megújítva, csak Jézus Krisztus halálakor erősíttetett meg. A szövetség Isten ígérete formájában létezett az üdvösségről szóló első közlése óta; hit által lett elfogadva; és mégis, amikor Krisztus megerősítette, új szövetségnek neveztetett.”³⁹

De mit mondhatunk a Sínai-hegyen kötött szövetségről?

---

36. Ellen White, *The Youth's Instructor*, 1892. szeptember 22., 1. bek.

37. Ellen White, *The Messenger*, 1893. május 10., 3. bek.

38. Ellen White, *The Signs of the Times*, 1892. szeptember 5., 4. bek.

39. Ellen White, *Pátriárkák és Proféták*, 370. o.

Az ábrahámi szövetség is ígéret formájában lett közölve,⁴⁰ és hasonlóképpen az új szövetség is.⁴¹ De mit mondhatunk a Sínai-hegy szövetségéről? Ez is Isten ígérete? Ugyanaz a szövetség, mint a kegyelem, az örök, az ábrahámi és az új szövetség?

A Sínai-hegyi szövetségben Isten tett néhány ígéretet, de mindegyik feltétele a nép cselekedetén múlt. Először a népnek tennie kellett valamit, és azután Isten teljesíti azt, amit megígért:

“Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, a mely felől megesküdött a te atyáidnak.”⁴²

“Tartsátok meg azért az én rendeleteimet és az én végzéseimet, a melyeket ha megcselekszik az ember, él azok által. Én vagyok az Úr.”⁴³

“Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden ő parancsolatát, a melyeket én parancsolok ma néked: akkor e földnek minden népénél feljebbvalóvá tesz téged az Úr, a te Istened; És reád szállanak mind ez áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára. (...).”⁴⁴

A Sínai-hegyi szövetségben a zsidók atyáinak tett ígéret teljesedhetett, ha ők enge-

delmeskednek. Ők a törvény betartása által élhettek. Ők különleges nép lehettek volna, feltéve, ha engedelmeskednek. Az áldás akkor érkezett, ha engedelmesek voltak.

A szövetségek közötti különbségekhez Pál apostol így viszonyult:

“Most azonban annyival kiválóbb szolgálatot nyert, a mennyivel jobb szövetségnek közbenjárója, a mely jobb ígéretnek alapján kötött.”⁴⁵

---

41. Lásd Jer 31:31; Zsid 4:1; Zsid 6:17-18; 8:6; 8-12; 10-23, 2Pét 3:13, 1Ján 2:25,

42. 5Móz 7:12.

43. 3Móz 18:5.

44. 5Móz 28:1-2

45. Zsid 8:6

“Mert ha az az első kifogástalan⁴⁶ lett volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak.”⁴⁷

„Atyámfiai! ember szerint szólok. Lám az embernek megerősített testámentomát senki erőtelenné nem teszi, sem ahhoz hozzá nem ad. Az ígéretnek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: «És a magvaknak», mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, a ki a Krisztus. Ezt mondom pedig, hogy a kötést, melyet Isten először megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharmincz esztendő múltán keletkezett törvény nem teszi erőtelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet. Mert ha törvényből van az örökség, akkor többé nem ígéretből; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.”⁴⁸

“Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt; egyik a szolgától, a másik a szabadostól. De a szolgától való test szerint született; a szabadostól való pedig az ígéret által. Ezek mást példáznak: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sínai-hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár, Mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában, hasonlatos pedig a mostani Jeruzsálemhez, nevezetesen fiaival együtt szolgál. De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunknak anyja.”⁴⁹

“Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból; ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk az Istentől van: A ki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem léleké; mert a betű megöl, a lélek pedig megelevenít. Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata dicsőséges vala úgy, hogy Izrael fiai nem is nézhetek Mózes orcájára arcának elmúló dicsősége miatt: Hogyne volna még inkább dicsőséges a léleknek szolgálata? Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges az igazság szolgálata? Sőt a dicsőített nem is dicsőséges ebben a részben az őt meghaladó dicsőség miatt. Mert ha dicsőséges az elmulandó, sokkal inkább dicsőséges, a mi megmarad.”⁵⁰

A Sínai-hegy szövetsége kifogásolható volt, mert nem olyan jó ígéreteken alapult, mint az új szövetség. Ha az ember a Sínai szövetség által üdvözülne, akkor az örökkévaló szövetség ígérete érvényét veszítené. A Sínai szövetség rabszolgasághoz vezet.

---

46. Tökéletlenség, hiányosság, fogyatékoság, hiba.

47. Zsidók 8:7,

-
48. Galata 3:15-18,
49. Galata 4:22-26,
50. 2Korinthus 3:5-11,

A betű szerinti szövetség, amely ö, különbözik a Lélek szövetségétől, amely életet ad.

Ezek a Sínai szövetség néhány jellemzői, ahogy azt Pál apostol a Szentírásban bemutatja. Pál apostol számára világos, hogy a Sínai-hegyi szövetség nem az örökkévaló, sem az ábrahámi, az új vagy a kegyelem szövetsége volt. Mégcsak nem is a szövetség kiegészítése volt. Teljesen más volt. Pál apostol számára a Sínai szövetség nem az ábrahámi szövetség folytatása és az új szövetség előfutára. Számára a Sínai szövetség valami egészen más, mint az örök szövetség. Valami, amit meg kell változtatni. Sőt, Pál apostol kijelentette, hogy Jeremiás maga közölte, hogy ezt a szövetséget meg kell változtatni. Arról szólva, amit Jeremiás mondott a 31. fejezet 31. versében - „Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és Júda házával.” - Pál apostol azt mondta: “Mikor újról beszél, óvátte az elsőt; a mi pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.”⁵¹ Pál apostol kijelentette, hogy a Sínai szövetség már Jeremiás idejében régi volt, a pusztuláshoz közel.

Figyelembe véve, hogy a Sínai szövetség különbözik az örökkévaló szövetségtől, és hogy Isten jóval azelőtt tervezte felszámolását, hogy Pál apostol megírta volna a zsidóknak címzett levelét, és figyelembe véve Pál apostol összes fent idézett nyilatkozatát, természetesen feltevődik a kérdés, hogy melyek a döntő különbségek a két szövetség között - a Sínai szövetség és az örökkévaló (kegyelmi, ábrahámi, új) szövetség között, és miért “csak akkor van remény a számunkra, ha az ábrahámi szövetség alá kerülünk, amely a kegyelem szövetsége a Krisztus Jézusba vetett hit által”, és miért „az üdvösség egyetlen eszköze az ábrahámi szövetség alatt van felajánlva”.

Az összes eddig olvasott vers meglehetősen más perspektívát nyújt, mint amit a kereszténységben hallunk. Ugyanakkor egy provokatív tanulmányozási mező nyílik meg előttünk egy olyan témában, amely döntőnek bizonyul az egyén, valamint az egyház számára. Ez egy olyan téma, amelytől az egyház élete függ.

Annak érdekében, hogy segítsünk az adventista olvasónak megérteni a szövetségek alapvető fontosságának helyes megértését, valamint a szövetségek kérdése helyes megértésének szükségességét, a folytatásban röviden felvázoljuk egy részét annak, ahogyan 1888-ban, Minneapolisban viszonyultunk a szövetségekhez a hit általi megigazulás üzenetének kontextusában.⁵²

---

51. Zsidók 8:13,

52. Ez a broszúra nem mutatja be, és nem támogatja a Minneapolis 1888 Tanulmányi Csoport (GSM) által terjesztett elméletek emberi filozófiáját.

AZ ADVENTISTÁK ÉS A SZÖVETSÉGEK

Ez az anyag nem azzal a céllal íródott, hogy teljes egészében foglalkozzon a szövetségek témájával, hanem csak azzal, hogy röviden bemutasson néhány gondolatot, és a Bibliához irányítsa az olvasót, valamint a Prófétaság Lelkének írásaihoz és más könyvekhez vagy anyagokhoz, amelyek tisztességesen foglalkoznak a témával.

Az előbbieken említettük, hogy figyelmünket az 1888-as Minneapolis-i Generál Konferencia ülészakára fogjuk fordítani. Milyen kapcsolat létezik a Minneapolis-i Konferencia és a szövetségek témája között? Ugyanaz, mint amit Galatában is találunk. Galatának és Minneapolisnak sok közös vonása van. Pál apostol által említett két különböző evangélium jelenléte annak a következménye volt, hogy a Galatabeli gyülekezet gondolkodásában két szövetség volt jelen. Ez nagyon világosan kitűnik a leveléből. Az evangélium és a szövetségek elválaszthatatlanok. Nem lehet egy igaz evangéliumod a szövetségek megfelelő megértése nélkül. A galatai vita megismétlődött Minneapolisban, valamint az előző és az azt követő években is.

A szövetségekről szóló történelmi részével kezdjük, elindulva egy levéltől, amelyet A.G. Daniells, a Generál Konferencia elnöke William C. White-nak, Ellen White egyik fiának küldött. Daniells ezt írta:

„Szeretnék megkérdezni, hogy elolvastad-e Brickey cikkeit.⁵³ Körülbelül január közepétől kezdődően a Review folyóirat három számában jelentek meg.⁵⁴ Ezek a «Notes on the Book of Galatians» («Megjegyzések a Galatabelieknek írott levélről») címet kapták. Ezek a cikkek nyílt és gonosz támadások voltak a Minneapolisban bemutatott hit általi megigazulás üzenete ellen, amelyet Jones, és Waggoner testvérek újra bemutattak, és mások is azóta [...] Ahogy én értem a Szentírást, ezek (a cikkek) közvetlen ellentétben voltak az evangélium igazságával. És ahogyan én értem a szövetségekről szóló tanítást a Pátriárkák és Próféták című könyvből,⁵⁵ ezek (a cikkek) közvetlen ellentmondásban voltak ezzel a könyvvel. Elolvashatod te magad a folyóiratokban a cikkeket. Nem fog építeni sem a gondolkodás gazdagsága, sem a logika. Nemcsak a Szentírás szempontjából tévesek, hanem gyengék és logikátlanok is. Amikor megjelentek, vettem egy pillantást rájuk, de nem olvastam el őket kritikusan. Meglepett, hogy a szerkesztők gondoltak volna ilyen kirohanásokat publikálni. Igazán azt hittem, hogy átsuhantak rajtuk, csakúgy, mint más esetekben is, ezért hiteleztem nekik a szerkesztésben való gondatlanságot okolva inkább, semmint egy közvetlen vitát. Nem sokkal az első cikk

megjelenése után vihar tört ki különböző területeken. A Bibliát tanulmányozó testvéreinket megdöbbenetete, hogy a Review folyóirat ilyen véleményeket publikálna. Ők írtak a szerkesztőknek és nekem.

---

53. William M. Brickey, Uriah Smith lekes támogatója volt 1888 uzán.

54. Review and Herald, 1902 január 21., 28. és február 4.

55. Ellen Whire írta.

Néhányan közülük kijelentették, hogy ha az ilyen tanítások továbbra is megjelennek a Review-ban, akkor szükség lesz arra, hogy nyilvánosan tiltakozzanak. Használni fogják az államaikban levő folyóiratokat, és azokban hozzák nyilvánosságra a hibákat. Utazásom közben megtudtam, hogy különböző helyeken kisebb-nagyobb baj, zűrzavar és harc keletkezett ezen cikkek miatt. A Union College-ban a hallgatók megkérdezték a bibliaoktatóikat, hogy ezek a cikkek biblikusak-e. A tanároknak azt kellett mondaniuk: Nem. Utána feltevődött a kérdés, hogy a Review miért engedélyezte kiadásukat. Végül beszéltem róluk Smith testvérrel,⁵⁶ és elmondtam neki, hogy szerintem a cikkeket vizsgálat nélkül tette közzé egy beosztott. De közölte velem, hogy nem ez a helyzet. Azt mondta, hogy ő maga olvasta el és tette közzé őket, mert úgy vélte, hogy ezek az igazságot mutatják be. Azt mondta, hogy a cikkek tartalmazzák azt, amit ez a nép kezdetben megtanult ezzel a kérdéssel kapcsolatban, és amiben ő még mindig hisz.

Ebből azt értettem, hogy Smith testvér korántsem volt összhangban a Jones és Waggoner testvérek által Minneapolisban bemutatott igazságokkal, amelyeket azóta újra és újra alátámasztott a Prófétság Lelke. [...] Nincs semmilyen vitám Smith testvérrel, és nem is szeretnék, de nem tudom támogatni a mostani helyzetet. Nem helyes. Isten a jóváhagyás pecsétjét helyezte a Minneapolisba érkezett üzenetre, és nem tudom megérteni, hogyan tehet vallást valaki a Prófétság Lelkébe vetett korlátlan hitéről, és mégis elutasítja a Minneapolis-i üzenetet. Nem tudom, hogy helyes-e vagy sem, hogy ezt az ügyet édesanyád elé hozzam. Nem szeretnék írni neki, és azt sem, hogy azt a benyomást keltsem, mintha valamelyik testvérem ellen próbálnám őt befolyásolni.

Nem mutatok be kitalált dolgokat. Olyan tényekről beszélek, amelyek nagyrészt nyilvánosak. Tégy úgy, ahogy a legjobbnak látod ennek az ügynek édesanyáddal való megbeszélésével kapcsolatban. Ha vele lettem volna, nagyon örültem volna, ha általánosan megvitathattam volna a kérdést, és valamilyen világosságot szereznék, amivel ő talán rendelkezik ezzel a helyzettel kapcsolatban. Nem Smith testvérrel kapcsolatos valamely dologra gondolok, hanem a régi szövetséget pártoló férfiainak egész nemzedékére, akik folyamatosan kétségeket és hitetlenséget emelnek a minneapolis-i összejövetelen kapott világossággal kapcsolatban.”⁵⁷

A College View felé tartva, A.G. Daniells elküldte a fent idézett levelet Ellen White fiának, amelyben beszámolt egy vitáról, amely az Egyesült Államokban több helyen merült fel. A Review magazinban megjelent három cikk, Uriah Smith, a főszerkesztő közvetlen felügyelete alatt, eltérő véleményeket ismertetett azzal, amit Jones és Waggoner Minneapolisban bemutatott, oly bibliai igazságokat, amelyeket azóta Ellen White támogatott. A cikkek ellentmondtak a Bibliának és a Pátriárkák és Próféta című könyvnek. Ami a Pátriárkák és Próféta című könyvet illeti, az ellentmondás a szövetségekkel kapcsolatos volt.

---

56. Uriah Smith, a Review szerkesztője.

57. A.G. Daniells William C. White-nak, 1902. április 14.

Amikor a Generál Konferencia elnöke, Daniells, megkérdezte Smith-t a hibákat tartalmazó cikkek megjelenéséről, Smith elmondta, hogy a cikkek helyesek, mert tükrözik, amit az egyház kezdettől fogva vallott, és amelyet ő még mindig hisz. Tehát az adventista egyházban a minneapolis-i üzenet alapján a Biblia megértésében néhány olyan nagy változás jelent meg, amelyekhez egyesek nem akartak csatlakozni. Daniells megértette, hogy Smith még mindig ellenezte a Jones és Waggoner által Minneapolisba hozott üzenetet, és nem tudta megérteni, Smith hogyan tehet vallást Ellen White-ba vetett korlátlan hitéről, de mégis elutasítja az üzenetét, amely támogatta azt, amit Jones és Waggoner mutattak be. Daniells azt szeretete volna, ha Ellen White egy ihletett tanácsot adna, nem Smith-el kapcsolatban, hanem a „rég-i szövetség férfiai egész nemzedékével” kapcsolatban.

Daniells szavai - „rég-i szövetség férfainak egész nemzedéke” - beszédesek. Ezek a szavak azt mutatják, hogy a két evangélium közötti vita a Galata levélből élő volt 1888-ban, és nem szűnt meg egészen 1902-ig. De vajon megszűnt valaha?

Világos, hogy a szövetségek, az evangélium és a hit általi megigazulás kérdésében senki sem támaszkodhat egy másik ember álláspontjára, bárki is legyen az. Személyes tanulmányozás nélkül állást foglalni Daniells vagy Smith oldalán az egyik legrosszabb dolog, ami akkor történhetett volna. Ma is ugyanez lenne. Bár igaz, hogy a legkényelmesebb elhinni azt, amit mondanak azok, akikkel szimpatizálsz, vagy akik egyházi tekintéllyel rendelkeznek, semmi sem mentesít minket azon felelősség alól, hogy személyesen tanulmányozzuk azt a bibliai és történelmi igazságot, amely a szövetségekkel, az evangéliummal és a hit általi megigazulással kapcsolatos.

Abban a reményben, hogy Daniells levele, bár nem fedi le teljesen az egész helyzetet, elegendő annak bemutatására, hogy az adventizmusban a szövetségek témájának szükségszerűen összefüggésben kell állnia a minneapolis-i evangélium üzenetével, egy lépéssel tovább megyünk, hogy megtudjuk, mit hitt Smith és az egész „rég-i szövetség férfainak nemzedéke”, és mit tanított különösen Waggoner valamint Jones, Ellen White támogatásával.

SMITH

Smith azt vallotta, hogy a Sínai szövetség és az új szövetség egy tervet alkottak – csak egy szövetség, amelyet Isten kötött Ábrahámmal, és amely két szakaszban zajlott – a régi és az új szövetségben. Úgy vélte, hogy az Ábrahámnak tett ígéret teljesítése érdekében két lépésre volt szükség, két diszpenzációra, és Isten mindkettőben ugyanazt a gondolatot közölte. A Smith-t támogató testvérek úgy vélték, hogy az ábrahámi szövetség tartalmazta mind a régi, mind az új szövetséget. Azt hitték, hogy az ábrahámi szövetség az örök szövetség, és a két szövetség csak ennek a tervnek a teljesítésére szolgál különböző korokban.

Azt is hitték, hogy a régi szövetség beteljesítette az Ábrahámnak tett ígéreteket, a szó szerinti mag (Izrael) által a Kánaán földjén, és az új szövetségnek lelki értelemben kellett teljednie a mennyei Kánaánban a szó szerinti mag által, vagyis, Krisztus által. Az első szakasz vagy a diszpenzáció a régi szövetségé volt, amikor Isten szövetséget kötött Izraellel a Sínai-hegyen. A második szakasz pedig az új szövetségé.

Természetesen a dolgok sokkal összetettebbek, mert magukban foglalják a Galata 3:19 vers törvényét, az evangéliumot és a hit általi megigazulást is. Viszont ezen anyag céljáért elegendő látnunk annyit, hogy Jones, Waggoner és Ellen White üzenete erőteljesen érintette a szövetségekről szóló régi adventista álláspontot. Egyesek elfogadták, mások nem. Ezáltal mindig is egy élő vita létezett az adventizmusban.

MIT HITT WAGGONER ÉS JONES?

A minneapolis-i hírnökök nem két diszpenzációnak vagy két időszakként értették a két szövetséget: az Ó- és az Újszövetséget. Waggoner úgy vélte, hogy a második, vagyis az új szövetség a Sínai szövetség előtt létezett, és hogy a második szövetség minden tekintetben már jóval az első [vagy a régi] szövetség előtt létezett, már Ádám napjaitól fogva. Waggoner számára az Ábrahámmal kötött szövetség és az ígéret egy és ugyanaz volt. Isten megígérte Ábrahámnak és általa minden népnek („a föld minden családjá-

nak”), hogy megújulva fogja majd nekik adni az egész földet, miután megszabadítja őket az átoktól. Ez az ígélet magában foglalta az örök életet és azt a tényt, hogy megigazít mindenkit, aki hisz, mivel a föld örökléséhez az embernek igaznak kellett lennie. Ezt az örök szövetséget Isten megerősítette Krisztusban, a Galata 3:17 [...] egy, az ígérethez hozzáadott esküvel. Két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, Krisztus áldozatát ugyanolyan hatásossá tette Ábrahám és Mózes napjaiban, mint most. Isten önmagát és saját létét adta az üdvösségünk garanciájaként Jézus Krisztusban – az Ő élete a mi életünkért.

Waggoner (és Jones) szerint az Ábrahámval kötött „örökkévaló szövetség” nem egy szerződés volt olyan értelemben, hogy két fél kölcsönös megállapodást köt. Isten ígérete volt Ábrahámnak, és Ábrahám hit általi válasza. Ábrahám hitt Istennek, és ez tulajdoníttaték neki igazságul. Ábrahám többet ajánlott, mint egy értelmi beleegyezés. Ő értékelte Isten ígéreteit, és e tekintetben megtartotta az Istennel kötött szövetséget, ezáltal mindazoknak atyja lett, akik hisznek (Róm 4:11). Az „új szövetség” vagy „második szövetség” valójában ugyanaz a szövetség volt, amelyet Isten már megkötött Ábrahámval. Csak azért nevezték el így, mivel a második szövetség volt, amely Izraellel kötött, mint nemzet, és ez új volt számukra, ellentétben a régi szövetséggel.

„Nincs olyan áldás, amely a második szövetség által megszerezhető, és amely nem lett megígérve Ábrahámnak.

Mi pedig, akikkel a második szövetség kötött meg, csak azokkal tudjuk megosztani a megígért örökséget, akik Ábrahám gyermekei (Gal 3:29); mindazok, akiknek van hitük, Ábrahám gyermekei.”⁵⁸

De mit mondhatunk az első szövetségről? Miért kötött Isten egy olyan szövetséget Izraellel, ami különbözött az Ábrahámval kötött szövetségtől? Waggoner elmagyarázta, hogy 2Mózes 6:2-8 szerint Isten elhatározta, hogy kiszabadítja Izrael népét az egyiptomi rabságból, mint az Ábrahámval kötött szövetség teljesevéeként. Amikor a Sínai-hegy lábához vitte őket, emlékeztette őket arra, hogy mit tett az egyiptomiakkal, és hogyan vezérelte őket sas szárnyakon. Isten azt szerette volna, hogy a nép ugyanabba a hit-szövetségbe lépjen, amelyet Ábrahámval kötött, de a nép nem bízott benne a Vörös-tengernél, sem akkor, amikor megkapta a mannát, sem pedig a Meriba vizénél (106. Zsoltár).

Tehát a Sínai-hegynél az Úr ismét próbára tette őket, hivatkozva az Ábrahámval még régen kötött szövetségre, és felszólította őket, hogy tartsák meg azt, biztosítva őket az eredmények felől. „Az Ábrahámval kötött szövetség [...] a hit szövetsége volt, és ők megőrizhették volna azt egyszerűen a hit megtartása által. Isten nem azt kérte tőlük, hogy egy másik szövetséget kössenek Vele, hanem csak azt, hogy fogadják békeszövetségét. A nép helyes válasza – írta Waggoner – «Ámen, úgy legyen, Urunk, legyen meg a te akaratod.» kellett volna, hogy legyen. Ellenben, a nép egy saját ígélet által felelt: «Valamit rendelt az Úr, mind megteesszük.» (2Móz 19:8)⁵⁹ Nem meglepő, hogy Isten nagy szívbeli vágyakozással válaszolt: „Vajha így maradna az ő szívök, hogy félnének engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nekik és az ő gyermekeiknek mindörökké!” (5Móz 5:29).

Waggoner többször is világosan elmondta, hogy „az első szövetségben az emberek megígérték, hogy megőrzik Isten összes parancsolatát, hogy méltóak legyenek az Ő

országára. Ez az ígéret arról szólt, hogy igazzá tegyék önmagukat, mivel Isten nem ígérte, hogy segítséget nyújt nekik.”⁶⁰ „Az első szövetség egyszerűen ez volt: egy ígéret az emberek részéről, miszerint megőrzik az Ő szent törvényét, és egy nyilatkozat Isten részéről az Iránta való engedelmesség következményeiről.”

---

58. E.J. Waggoner, Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews, 20. o.; továbbá: „18. Lecke - Zsidók 8:6–13 (február 1., szombat)”, Review and Herald, 1890. január 21., 45. o.

59. E.J. Waggoner, „The Promises to Israel: The Covenant of Promise”, Present Truth, 1896. december 10., 789. o. [Lásd E.J. Waggoner, Az örökkévaló szövetség 28. fejezetét az 1888 Minneapolis jelentésből (n.ed.)]. A.T. Jones írt erről a témáról a következő cikkében: „Studies in Galatians. The Two Covenants Gal. 4:21–24”, Review and Herald, 1900. július 10., 441. o.

60. E.J. Waggoner, „The Two Covenants”, Bible Readings for the Home Circle (1889), 314. o. A.T. Jones hasonló gondolatokat fogalmazott meg cikkében: „Studies in Galatians. The Two Covenants Gal. 4:21–24”, Review and Herald, 1900. július 24., 472. o.

Megismétlem: „a régi szövetség ígéretei valójában teljes mértékben az emberek részéről hangzottak el [...]. Az első szövetség azon emberek ígérete volt, akik azt mondták, hogy egyedül válnak szentekké. Erre azonban képtelenek voltak”⁶¹. Az emberek vállalták azt a felelősséget, hogy elvégzik Isten munkáját, bizonyítva, hogy nem becsülik az Ő nagyságát és szentségét. Az emberek csak akkor próbálják megalapozni saját igazságukat, és csak akkor nem hajlandók alávetni magukat Isten igazságának, ha nem ismerik Isten igazságát. Ígéreteik értéktelenek, mivel nincs teljesítő erejük; és mégis Izrael kétszer megismételte az ígéretet. (2Móz 24:3,7)

Izrael hitetlenségének következtében az Úr egy alternatív tervet alkalmazott, és lehajolt a nép szintjére. Tűz, villám és földrengés közepette ereszkedett le a Sínai-hegyre, remegésre készítette az embereket, amikor kimondta a tízparancsolat ígét, de ezen dolgok közül egyiket sem tette meg Ábrahámmal, akinek a szívébe ugyanezt a tíz parancsolatot írta. Bár az erkölcsi törvény „már a teremtés óta ismert volt”, Waggoner úgy tekintett rá, mint egy „hozzáadott” törvényre és „vezérlőre”, amelynek Krisztushoz kellett vezetnie minket, amint azt a Galata 3:19,24 verseiben olvassuk.⁶²

Waggoner megértette, hogy „Isten törvénye - az Ő szövetségének nevezve - volt a [rég]i szövetség alapja Isten és Izrael között”. Waggoner azonban világossá tette, hogy a tíz parancsolat „idő előtti” volt, vagy már érvényben volt, mielőtt a Sínai-hegyen elhangzottak volna, és ennek következtében „egészen más, mint a Horeb-i tranzakció”. Bár mindkét szövetség kívánt eredménye ugyanaz volt - Isten parancsolatainak megőrzése -, ez nem történhetett meg, mivelhogy a szövetség az ember ígéretein alapult. Következésképpen a tízparancsolat célja az volt, hogy „az emberek elméjét az ábrahámi szövetség felé terelje, amelyet Isten Krisztusban erősített meg”. Mindig is ez volt a törvény célja: „Isten terve a bűnösök megmentésére úgy most, mint Mózes napjaiban a következő: a törvény kifejezett módon az embernek adatott, hogy meggyőzze a bűnről, arra ösztönözve a bűnöst, hogy szabadságot keressen,[...] amelyet már régen felajánlottak neki, de a bűnös ember nem akarta elfogadni az ajánlatot [...], és igaz életet éljen a Krisztusba vetett hit által.”⁶³

Waggoner és Jones koncepciójának eme bemutatása sem teljes, az olvasónak jut az

a kiváltság, hogy felfedezze az általuk hozott üzenet mélységét, amelyről Ellen White kijelentette:

---

61. E.J. Waggoner, Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews, 9., 11. o.; továbbá: „15. Lecke - Zsidók 8:2-6 (január 11., szombat)” és „16. Lecke - Zsidók 8:8-13 (szombat, január 18.)”, Review and Herald, 1890. január 7., 14.o. A.T. Jones hasonló gondolatokat fogalmazott meg a „Catholicism v. Christianity” című cikkében. The Bible Echo, 1895. június 24., 195. o.

62. E.J. Waggoner, The Gospel in the Book of Galatians, 24-26., 43-48. A.T. Jones hasonló gondolatokat fogalmazott meg „Studies in Galatians. Gal. 3:24,25”, Review and Herald, 1900. április 17., 249. o. És „Studies in Galatians. Gal. 3:24-26”, Review and Herald, 1900. április 24., 265-266.

63. E.J. Waggoner, Sabbath-School Lessons on the Letter to the Hebrews, 9., 26., 24. o.; továbbá: „15. Lecke - Zsidók 8:2-6 (szombat, január 11.)”, Review and Herald, 1890. január 7., 14. o., valamint „20. Lecke - Zsidók 9:8-14”, szombat, február 15.)”, Review and Herald, 1890. február 4., 78. o., és”19. Lecke - Zsidók 9:1-7 (február 8., szombat)”, Review and Herald, 1890. január 28., 61. o.

„Ellen White így foglalta össze ezt az üzenetet: „Nagy irgalmában az Úr a legértékesebb üzenetet küldte népének Waggoner és Jones testvérek által. Ennek az üzenetnek az volt a célja, hogy felhívja az emberek figyelmét a felemeltetett Megváltóra, mint az egész világ bűneiért való áldozatra. Az üzenet bemutatja a hit általi megigazulást az isteni Kezesben, és hívja az embereket, hogy elfogadják Krisztus igazságát, amely az Isten összes parancsolata iránti engedelmisségben nyilvánul meg. Sokan szem elől tévesztették Jézust. Nekik arra volt szükségük, hogy tekintetüket az isteni Személyre szegezzék, érdemeire és az emberi család iránti változatlan szeretetére. Minden hatalom Neki adatott, hogy gazdag ajándékokat adjon az embereknek, megosztva a tehetetlen emberrel igazságának felbecsülhetetlen értékű ajándékát. Ezt az üzenetet parancsolta nekünk Isten, hogy hirdessük a világnak. Ez a harmadik angyal üzenete, amelyet hangosan kell hirdetni, és a Szentlélek nagymértékű kiáradása kíséri majd.”⁶⁴

Míg ez az idézet az 1888-as anyag gyűjteményéből azt mutatja, hogy Ellen White elismerte a két hírnök isteni küldetését, és hogy egyetértett a hit általi megigazulás üzenetével, mégis, bizonyítékot képez-e ez a rész, hogy ő támogatta Waggoner és Jones álláspontját a szövetségekkel kapcsolatban? A válasz határozott igen. Nem támogathatod a hit általi megigazulás üzenetét, ahogyan azt Jones és Waggoner hirdette, ha nem érted meg a szövetségek általuk bemutatott témáját. De hogy megbizonyosodjunk arról, hogy Ellen White beleegyezésével prédikálták azt, amit a fentiekben bemutatunk, vizsgáljuk meg az ő álláspontját.

Jones és Waggoner tanításai nem Minneapolisban kezdődtek. Bibliai felfedezéseiket már 1884-től kezdve bemutatták a The Times Signs-ban megjelent cikkekben. Minneapolisban csak azt folytatták, amit néhány évvel korábban elkezdtek. A minneapolisban, valamint az 1886-os Konferencia ülészakát heves viták jellemezték a Galata 3:19 versben levő törvény témájáról - a hozzáadott törvényről. De ehhez a témához szorosan kapcsolódik a szövetségek témája. Még a közvetlenül azt követő évek sem hoztak megoldást erre a vitára.

A két szövetség körüli vita nem oldódott meg az egyházban az 1890-es dolgozók összejövetelén és az azt követő években továbbra is vitára adott alkalmat. Ezt láhattuk Daniells 1902-es levelében. Ellen White azonban egy nyilvános nyilatkozatot tett az

összejövetel során arról, hogy hol található az isteni tekintély. A Biblia kellett, hogy legyen a vita rendezésének eszköze. Az alábbiakban egy rövid történetet fogunk bemutatni arról, ahogyan Ellen White viszonyult ehhez a témához annak idején.

---

64. Ellen White, 1888 Materials, 1336. o

ELLEN WHITE ÉS A SZÖVETSÉGEK

Néhány testvér bibliatanulmányozás során ugyanarra a következtetésre jutott a törvénnyel és a két szövetséggel kapcsolatban, mint ahogyan azt E.J. Waggoner mutatta be. Ellen White a Galata törvényt egy apró kérdésnek tartotta. Minden bizonnyal nem az egyház tanának „oszlopa” volt. Ezért nem tudta megérteni, hogy ez a téma miért okozott ilyen „hihetetlen háborút” Minneapolisban. A szövetségek ügyében azonban azon a ponton volt, hogy megtöri a csendet. A Minneapolis-i Konferencia után Ellen White bátorította ennek a témának a bibliai tanulmányozását. Sem E.J. Waggoner, sem Uriah Smith szavait nem kellett igaznak elfogadni. Ő maga igyekezett a vitán kívül maradni azzal, hogy nem foglalt állást a Galata törvénnyel vagy a két szövetséggel kapcsolatban.

Isten nem késett sokáig, de időt adott mindenkinek megtanulni, hogy ne legyen pártoskodó, partizán, függő mások tanulmányozásától, stb. 1890. március 6., csütörtök volt, eljött az idő. Világosság küldetett fentről. Ellen White megkapta Isten értelmezését a két szövetséggel kapcsolatban. A következő szombaton, március 8-án levelet írt Smith testvérnek, amelyben kijelentette:

„Két nappal ezelőtt ismertették velem, hogy a szövetségekkel kapcsolatos bizonyítékok egyértelműek és meggyőzőek voltak. Ön, Dan Jones testvér, Porter testvér és mások arra használják kutatási képességeiket, hogy olyan álláspontot teremtsenek a szövetségekkel kapcsolatban, amely különbözzön a Waggoner testvérétől. Ha elfogadták volna az igazi világosságot, amely világít, akkor nem követték volna a zsidók nyomdokait a Szentírás elferdítésében és az értelmezés módjában. Mi tette őket ilyen buzgóvá? Miért zavarták őket Krisztus szavai? Miért követték őt a kémeek, hogy lessék szavait annak érdekében, hogy megismételjék, újraértelmezzék és megváltoztassák jelentésüket, hogy megfeleljenek szentségtelen elméjük szándékának? Így csapták be az embereket. Hamis problémákat találtak ki. Úgy értelmezték ezeket a dolgokat, hogy elhomályosítsák és félrevezessék mások elméjét. A szövetség kérdése világos, és minden őszinte, előítélet nélküli elme elfogadja, de az Úr világosságot adott nekem ebben a témában. Hátat fordítottatok a tiszta világosságnak, mert féltetek, hogy a Galata törvény

is el kell majd fogadni. Ami a Galata törvényt illeti, nekem nincs és nem is volt velem kapcsolatban kétségem.”⁶⁵

Ellen White a következőképpen zárta levelét:

„Ha hátat fordítasz egy világosságnak, attól tartva, hogy ez arra kényszerít, hogy olyan álláspontokat fogadj el, amelyeket nem szeretnél elfogadni, akkor az a világosság olyan sötétséggé válik számodra, hogy tévedésben lévén, őszintén el fogod hinni, hogy az igazságot támogatod. Olyan dolgokról beszélek, amiket ismerek.”

Két nappal később Ellen White írt W.C. White-nak:

„Nagyon elégedett voltam, amikor megtudtam, hogy Prescott professzor ugyanazokat a leckéket mutatja be hallgatóknak az előadásaiban, mint Waggoner testvér. Ő a szövetségeket mutatja be. John [Froom] úgy véli, hogy a téma világos és meggyőző módon van bemutatva. Múlt szombat óta, amikor kijelentettem, hogy a szövetségek témája, amint azt Waggoner testvér bemutatta, az igazságot képezi, úgy tűnik, hogy ez nagy felszabadulást hozott sokak elméjében. Hajlamos vagyok azt hinni, hogy Prescott testvér elfogadja a bizonyágtételt, bár nem volt jelen, amikor ezt a nyilatkozatot tettem. Úgy gondoltam, ideje állást foglalnom, és örülök, hogy az Úr készített arra, hogy ezt a bizonyágtételt mutassam be.”⁶⁶

Ismétlem, a történelem és az igazság sokkal összetettebb, mint ami itt fel lett vázolva. Mégis, az eddig bemutatottak segíthetnek megérteni a téma fontosságát. Segíteni fognak abban is, hogy megértsük, Daniells miért beszélt arról a „férfiak nemzedékéről”, akik hűek voltak a régi szövetséghez, és akik elleneztek a hit általi megigazulás üzenetét. Nem hiheted azt, hogy a Sínai szövetség és az új szövetség egy és ugyanaz a szövetség, két fázisban, és ugyanakkor a hit általi megigazulás üzenetét is. Ez lehetetlen. Az emberek azonban mind Galatában, mind Minneapolisban vallották a hit általi megigazulást, miközben a Sínai szövetségben éltek.

Az olvasót, aki érdeklődéssel olvasott eddig, bátorítani kell, hogy tovább tanulmányozza a témát. Ez egyúttal kiváltság és felelősség is. A tanulmányhoz ajánlott könyvek a következők: E.J. Waggoner: Az örökkévaló szövetség, Jó hírek; A.T. Jones: Az örökkévaló evangélium; Ron Duffield: A késői eső visszatérése; E. White: 1888 Materials (elérhető az 1888 Minneapolis alkalmazásban).

A következő oldalakon áttekintjük Waggoner és Jones egy-egy kommentárját a Galata 4:21–27 részről.

---

65. Ellen G. White Uriah Smith-nek, 59. Levél, 1890. március 8.; 1888 Materials, 604. o.

66. Ellen G. White William C. White-hoz, 30. Levél, 1890. március 10.; 1888 Materials, 623–624.

“Mondjátok meg nekem, akik a törvény alatt akartok lenni nem halljátok a törvényt 21?

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt, az egyik a szolgától, a másik a szabadtól.²²

De a szolgától való test szerint született, a szabadtól való pedig az ígélet által.²³

Ennek jelképes értelme van, mert ezek az asszonyok a két szövetséget jelentik, az egyik a Sínai-hegyről való, szolgálásra szülő: ez Hágár.²⁴

Mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában – ez pedig megfelel a mostani Jeruzsálemnek –, mert fiaival együtt szolgál.²⁵ De a magasságos Jeruzsálem szabad, ez mindnyájunk anyja.”¹

Milyen sokan szeretik azokat az utakat, amelyekről mindenki más látja, rajtuk kívül, hogy egyenesen a halálba vezetnek? Tágra nyílt szemekkel, ami a döntésük következményeit illeti, ők ragaszkodnak, tudatosan választják inkább „a bűn pillanatnyi örömeit”, mint az igazságot és az örök életet. Isten „törvénye alatt” lenni azt jelenti, elítélve lenni általa, mint bűnös, megláncolva és halálra sorsolva. Mindezek ellenére a galatabeliekhez hasonlóan sok millió ember szerette ezt az állapotot, és még mindig szereti. Bár csak hallanák, mit mond a törvény! Nincs semmi okuk a nem hallásra, hisz mennydörgő hangon szól. – Akinek van füle a hallásra, hallja. (Mt 11:15)

Azt mondja: „Űzd ki a szolgát és az ő fiát; mert a szolgáló fia nem örököl a szabad nő fiával.” (30. vers) Halált mond azok számára, akik meglegednek a világ „erőtlen és gyarló elemeivel”. „Átkozott minden, a ki meg nem marad mindazokban, a mik megirattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” (Gal 3:10) Szegény szolgát „a külső sötétségbe” kell vetni: „ott lesz sírás és fogcsikorgatás” (Mt 25:30). „Mert ímé, eljön a nap, lángoló mint a sütő-kemencze, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, a mely nem hagy rajtok gyökeret, sem ágat.” Ezért: „Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, a melyet rendeltem ő általa a Hórebbe, az egész Izráelnek rendelésekül és ítéletekül.” (Mal 4:1,4) Mindazok, akik „törvény alatt vannak”, legyenek zsidók vagy pogányok, keresztények vagy hitetlenek, a Sátán rabszolgái – a törvénytelenység és a bűn rabságában –, és „ki lesznek vetve”. „Mindaz, a ki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolga pedig nem marad mindörökké a házban: a Fiú marad ott mindörökké.” (Ján 8:34,35) Halát adunk tehát az Istennek a „fiúságért”. A hazug tanítók megpróbálták meggyőzni a testvéreket arról, hogy ha felhagynak a Krisztusba vetett teljes hittel, és azokban a dolgokban bíznak, amelyeket maguk is megtehetnek, akkor Ábrahám gyermekei és az ígéret örökösei lesznek.

„Azaz nem a test szerinti gyermekek az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak utódoknak.” (Róm 9:8) Szóval, Ábrahám két fia közül az egyik test szerint született, a másik pedig „ígéret” szerint, a Lélektől született. „Hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való foganásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéretet tette.” (Zsid 11:11) Hágár egyiptomi szolgáló volt. Egy szolgáló gyermekei szolgák, még akkor is, ha apjuk szabad ember. Tehát Hágár csak rabságra tudott gyermekeket szülni.

De jóval a szolga gyermek, Ismaél születése előtt az Úr világossá tette Ábrahám számára, hogy feleségétől, Sárától – aki szabad nő volt – született szabad fia fogja örökölni az ígéretet. Ezek a Mindenható útjai.

---

¹ Gal 4:21-27

„Azok az asszonyok a két szövetség”

A két asszony, Hágár és Sára képviseli a két szövetséget. Olvassuk, hogy Hágár a Sínai-hegy, amely „rabságra szül”. Ahogyan Hágár csak rabszolga gyermekeket szülhetett, úgy a törvény, még az a törvény sem, amelyet Isten a Sínai-hegyen kijelentett, nem szülhet szabad embereket. Nem tehet mást, mint hogy rabságban tartja őket. „A törvény haragot nemz”, „mert a bűn ismerete a törvény által vagyon.” (Róm 4:15; 3:20). A Sínai-hegynél a nép megígérte, hogy megtartja a kapott törvényt. De önmagukban nem volt erő megtartani a törvényt. A Sínai-hegy „rabságra szül”, mert az az ígéletük, hogy saját erőfeszítéseik által megigazulnak, nem volt sikeres és soha nem is lehetett.

Vegyük figyelembe ezt a helyzetet: a nép a bűn rabságában volt. Nem volt semmilyen erejük megszabadulni láncoktól. A törvény kimondása nem változtatott semmit ezen a helyzeten. Ha egy embert gyilkosság miatt börtönbe zárnak, a törvény meghallásával nem lesz szabadabbá. Annak a törvénynek az olvasásával, ami börtönbe vetette, fogságának fájdalma csak fokozódik.

Akkor nem Isten az, aki fogságba vitte őket? Egyáltalán nem, mivel Isten nem kérte őket, hogy azt a szövetséget megkössék a Sínainál. 430 évvel korábban Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, amely minden tekintetben teljes volt. Az a szövetség Krisztusban erősített meg, ezért egy fentről való szövetség volt (lásd Ján 8:23). A szövetség igazságot ígért, Istentől jövő ingyen ajándékként hit által, és minden nemzetet magába foglalt. Az összes csoda, amelyet Isten, Izrael fiainak egyiptomi rabságból való kiszabadításakor véghezvitt, csupán erejének bemutatása volt, mely által képes megszabadítani őket (és minket is) a bűn rabságából. De az Egyiptomból való szabadulás önmagában nemcsak Isten erejének bizonyítása volt, hanem ugyanakkor a vágyának is, hogy megszabadítsa őket a bűn rabságából. Tehát amikor a nép a Sínai-hegyhez érkezett, Isten utalt arra, amit már megtett, majd azt mondta: „Mostan azért ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyim az egész föld.” (2Móz 19:5) Miféle szövetségre hivatkozott Ő? Nyilvánvaló, hogy arra, amelyik már hatályban volt, az Ábrahámmal kötött szövetségre. Ha ők egyszerűen betartották volna Isten szövetségét, ha megtartották volna a hitet és elhitték volna Isten ígéletét, akkor ők „az Övéi” lettek volna („különleges kincs” - KJV fordításban). Az egész föld uraként Ő teljesíthette minden ígéletét.

Az a tény, hogy önelégültségükben elhamarkodottan a teljes felelősséget magukra

vállalták, nem azt jelenti, hogy Isten arra kérte őket, hogy kössék meg ezt a szövetséget.

Ha Izrael gyermekei, akik kijöttek Egyiptomból, nem tettek volna mást, csak „követik a mi atyáinknak, Ábrahám (...) hitének nyomdokait” (Róm 4:12), ők soha nem dicsekedtek volna azzal, hogy megtarthatják a Sínai-hegyen kimondott törvényt, “mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak, vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.” (Róm 4:13) A hit megigazít. A hit hozza az igazságot. Ha a nép rendelkezett volna Ábrahám hitével, akkor megkapták volna azt az igazságot, ami neki is volt. A Sínai-hegyen a törvény, amely „a gonoszság miatt adatott”, a szívükben lett volna. Nem lett volna arra szükség, hogy mennydörgések által felébredjenek valós állapotukra. Isten soha nem várta és most sem várja el senkitől, hogy igazzá váljon a Sínai-hegynél kihirdetett törvény által, és minden, ami a Sínaival kapcsolatos, ezt bizonyítja. Mégis, a törvény igaz, és meg kell tartani. Isten kiszabadította Egyiptom népét, “hogy megtartsák az ő rendeleteit, és törvényeit megőrizzék” (Zsolt 105:45). Nem kapunk életet a parancsolatok megtartása által, hanem Isten adja az életet, hogy a Benne való hit által meg tudjuk tartani azokat.

A két szövetség párhuzama

Az apostol azt mondta Hágárról és Sáráról: „Azok az asszonyok a két szövetség.” Ez a két szövetség napjainkban is létezik. A két szövetség nem az időtől függ, hanem az állapottól. Senki ne hitesse önmagát azzal a gondolattal, hogy nem lehet a régi szövetség alatt, azt gondolva, hogy annak az ideje lejárt. Ennek ideje csak olyan értelemben múlt el, hogy „életünk elfolyt idejében pogányok akaratát cselekedtük, járván feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban.” (1Pét 4:3)

A különbség pontosan egy szabad és egy szolgáló nő közötti különbség. Hágár gyermekei mindahányan lettek volna, mind rabszolgának születnek, míg Sára gyermekei szabadok lehettek volna. Tehát a Sínai szövetség rabságban, „törvény alatt” tartja mindazokat, akik ragaszkodnak hozzá, míg a felülről jövő szövetség szabadságot ad. Nem azt a szabadságot, hogy ne tartsuk meg a törvényt, hanem az iránta való engedelmesség szabadságát. A szabadság nem a törvényen kívül található, hanem a törvényben. Krisztus megvált minket az átok alól, amely a törvény áthágása, hogy ezáltal áldásban részesüljünk. Az áldás pedig a törvény iránti engedelmesség. „Boldogok, a kiknek újtök feddhetetlen, a kik az Úr törvényében járnak.” (Zsolt 119:1) Ez az áldás szabadság. „És tágas téren járok, mert a te határozataidat keresem.” (Zsolt 119:45)

A két szövetség közötti különbség röviden a következőképpen írható le: a Sínai szövetség esetében nekünk egyedül kell megbirkóznunk a törvénnyel, míg a felülről

jövő szövetségben a törvény a szívünkben van. Az első esetben a szövetség halált jelent számunkra, mert a törvény élesebb, mint a kétélű kard, és nem forgathatjuk azt végzetes eredmények nélkül. De a második esetben a törvényt „egy közbenjáró keze által” birtokoljuk. Egyik esetben az van, amit mi tehetünk. A másik esetben pedig az, amit Isten Lelke képes tenni.

Ne feledjük, hogy a Galatabeliekhez írt levélben a törvénnyel kapcsolatban a legcsekélyebb kétség sem merül fel arról, hogy meg kell-e tartanunk vagy sem. Az egyetlen kérdés: Hogyan tartjuk meg? Vajon ez a mi munkánk, és a jutalom nem kegyelemből lesz, hanem mint valami, tartozás? Vagy Isten munkája mibennünk, Aki véghezviszi mind az akarást, mind a munkálást jó kedvűből?

A Sínai-hegy ellentétben a Sion hegyével

Ahogy két szövetség van, ugyanúgy két város is van, amelyek megfelelnek ezeknek. A mostani Jeruzsálem a régi szövetségnek - a Sínai-hegynek - felel meg. Soha nem lesz szabad, hanem felváltja majd azt Isten Városa, a mennyei Jeruzsálem, amely a mennyből száll alá (Jel 3:12; 21:1-5). Ez az a város, amelyre tekintett Ábrahám, „az alapokkal bíró város, melynek építője és alkotója az Isten.” (Zsid 11:10) vö. Jel 21:14,19,20

Sokan nagy reményeket fűznek - minden reményüket - a jelenlegi Jeruzsálemhez. Az ilyen emberek számára „ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül” (2Kor 3:14). Ők valójában a Sínai-hegyre és a régi szövetségre néznek az üdvösség elnyerése érdekében. De ez nem található ott. „Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, és lángoló tűzhöz, és sűrű homályhoz, és sötétséghez, és szélvészhez, És trombita harsogásához, és a mondásoknak szavához, melyet a kik hallottak, kérték, hogy ne intéztessék hozzájuk szó [...] Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez [...] az újszövetség közbenjárójához Jézushoz, és a meghintésnek vérehez, mely jobbat beszél, mint az Ábel vére.” (Zsid 12:18-24) Mindazok, aki a jelenlegi Jeruzsálemre tekintenek, hogy áldást kapjanak, a Sínai-hegyre tekintenek, a rabságra. De mindazok, akik arccal az Új Jeruzsálem fele fordulnak, akik csak tőle várnak áldást, azok az új szövetségre tekintenek, a Sion hegyére és a szabadságra; mert „a magasságos Jeruzsálem szabad”. Mitől is szabad? Megszabadult a bűntől; és mivel ő az „anyánk”, ő szül újjá minket, hogy mi is szabadok legyünk. A törvénytől szabadok? Igen, természetesen, mivel a törvény nem kárhoztatja azokat, akik az Úr Jézus Krisztusban vannak.

De ne tévessen meg senki hiábavaló szavakkal, amelyek szerint most áthághatj-

tok azt a törvényt, amelyet maga Isten hirdetett félelmetes felséggel a Sínai-hegyen. A Sion hegyhez közeledve, az Úr Jézushoz, az új szövetség Közbenjárójához és a meghintésnek véréhez, megszabadulunk a bűntől, a törvény áthágásától. Isten trónjának alapja a „Sionban” az Ő törvénye. A tróntól ugyanazok a villámlások, mennydörgések és szózatok (Jel 4:5; 11:19) jönnek, mint a Sínai-hegyről, mert ugyanaz a törvény van ott. De ez a „kegyelem királyi széke” (Zsid 4:16), következésképpen a mennydörgés ellenére is bátran közelítünk hozzá azzal a biztosítékkal, hogy Istentől irgalmasságot fogunk nyerni. Ugyanakkor kegyelmet találunk alkalmas időben való segítségül, mely segít nekünk, amikor a bűn kísért minket, mivel a trón közepén, a megöletett Barányból (Jel 5:6) az élet vize folyik, amely Krisztus szívéből „az élet lelkének törvényét” (Róm 8:2) hozza el nekünk. Mi iszunk belőle, megmossuk magunkat benne, és megtisztulunk minden bűntől.

Akkor miért nem vitte az Úr a népet közvetlenül a Sion hegyéhez, ahol megtalálhatták a törvényt, mint életet, és nem a Sínai-hegyhez, ahol az csak halál volt?

Ez egy nagyon természetes kérdés, amelyre könnyen lehet válaszolni. Hitetlenségük miatt. Amikor Isten kihozta Izraelt Egyiptomból, az volt a terve, hogy a lehető legegyszerűbb úton viszi el őket a Sion hegyéhez. Amikor átkeltek a Vörös-tengeren, egy ihletett dalt énekeltek, amelynek egy része így hangzott: „Kegyelmeddel vezérelted te megváltott népedet, hatalmaddal viszed be te szent lakóhelyedre.” „Beviszed s megtelepítéd őket örökséged hegyén, mely Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezéd építé.” (2Móz 15:13,17)

Ha tovább énekeltek volna, hamarosan elértek volna a Sionhoz. Mert az Úr megmentettjei „ujjongás között Sionba mennek; és örök öröm fejkön” (Ézsa 35:10). De ők gyorsan elfelejtették az Urat, és hitetlenkedve zúgolódtak. Ezért a törvény „a bűnök okáért adatott” (Gal 3:19). Az ő hibájuk volt - bűnös hitetlenségük eredménye -, hogy a Sínai-hegyhez mentek, nem pedig a Sion hegyére.

Isten azonban nem vont el tőlük hűségének bizonyosságát. A Sínai-hegyen a törvény ugyanazon Közbenjáró, az Úr Jézus kezében volt, akihez akkor járulunk, amikor Sionhoz megyünk. A Horeb-i sziklából (amely a Sínai-hegy) az éltadó folyó áradt, az élet vize Krisztus szívéből (lásd 2Móz 17:6; 1Kor 10:4). Ott részesütek a Sion hegy igazi tapasztalatában. Minden léleknek, akinek szíve az Úrhoz fordult volna, az Ő dicsőségét láthatta volna fedetlenül, ahogyan Mózes látta, és általa megváltozva, megtalálhatták volna a megigazulás munkáját a kárhoztatás helyett. „Irgalma örökké tart”, és még a harag felhőin is, ahonnan a törvény mennydörgései és villámai jönnek, az Igazság Napjának dicsőséges arca ragyog, és megalkotja az ígéret ívét.

E.J. Waggoner: Jó hírek

A két szövetség létezett Ábrahám családjában, mert „azok az asszonyok a két szövetség”.

De hogyan jött létre a két szövetség Ábrahám családjában, az egyik pedig a Sínai szövetség? „Azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sínai hegyről való, szolgaságra szülő, ez Hágár.”

Mivel Hágár a két szövetségnek egyike – a Sínai-hegyi, amely rabságra szül –, Hágár története Ábrahám családjában a Sínai szövetség története.

De Isten szövetséget kötött magával Ábrahámmal, mielőtt még bármi is hallatszott volna Hágárról. És ez a szövetség pedig Krisztusban erősített meg, még mielőtt Hágár nevééről bármiféle említés lett volna.

Ez a szövetség Isten ígéretének szövetsége volt Ábrahámmal és az ő magvával – nem a „magvaknak”, mint sokról, hanem a „te Magodnak”, mint egyről, vagyis Krisztusról.² Ez volt Isten igazságának szövetsége – melyet hit által lehet elnyerni – mert amikor Isten megígérte Ábrahámnak, „Ábrahám hitt Istennek, és tulajdonítotték az őnéki igazságul”.³

Az Ábrahámnak tett ígéret tartalmazta, hogy: őbenne megáldatik a föld minden családja, és az ő Magvának adatik majd az ígéret földje, az eljövendő világ, és az ő magva olyan sok lesz, mint az ég csillagai.

Mivel a Mag, akinek az ígéret adatott, maga Krisztus, ez azt jelenti, hogy ez a szövetség Krisztusban jött létre. Amikor Ábrahám hitt Istennek, igazságul tulajdonított neki, a szövetség megerősítést nyert Krisztusban. Ezért ez az örökkévaló szövetség a mennyei Jeruzsálemnek felel meg, mert ebben a szövetségben és ezen ígéretre nézve, Ábrahám „várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.”⁴

---

2. Gal 3:16.

3. Rom 4:3.

4. Zsid 11:10.

Mindezek Ábrahámnak adattak, amikor neki még nem volt egyetlen gyermeke sem, és az ígéretnek az ő magvában kellett teljesednie. Több év telt el, hogy az Úr beszélt Ábrahám magváról, amikor még nem volt egyetlen gyermeke sem. Ábrahám már idős volt, amikor először felvetették neki a saját magvának gondolatát, de ő egyre idősebb lett anélkül, hogy magot látott volna. Ezért azt mondta: „Uram Isten, mit adnál énnékem, holott én magzatok nélkül járok, és az, a kire az én házam száll, a Damaskusbeli Eliézer?» És monda Ábrám: «Ímé énnékem nem adtál magot, és ímé az én házam szolgaszülöttje lesz az én örökösöm.» És ímé szóla az Úr ő hozzá, mondván: «Nem ez lesz a te örökösöd: hanem a ki a te ágyékból származik, az lesz a te örökösöd.» És kivívé őt, és monda: «Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod»; – és monda nékie: «Igy lészen a te magod.» És hitt az Úrnak és tulajdonítotték az őnéki igazságul. És monda néki: «Én vagyok az Úr, ki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül.»⁵

Ábrahám megkérdezte: «Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?» És felele néki: «Hozz nékem egy három esztendő üszöt, egy három esztendő kecskét, és egy három esztendő kost, egy gerliczét és egy galambfiat.» Elhozá azért mind ezeket,

és kétfelé hasítá azokat, és mindeniknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította vala kétfelé.”⁶ Majd a darabok között áthaladva, az Úr „szövetséget kötött Ábrahámmal”, egy vérszövetséget, amely által önmagát adta kezesként, hogy az Ábrahámnak tett minden ígéret teljesedik.

Következésképpen, itt az Isten örökkévaló vagy mennyei szövetségéről van szó, amelyet Ábrahámmal kötött és megerősített, és amelynek biztosítéka maga Isten élete volt, miszerint minden, amit megígért, teljesedni fog, tehát lehetetlen volt, hogy amit megígért, ne teljesüljön, hacsak az Úr létezése megszűnne.

Azonban az idő telt, és a gyermek nem született meg. Mert „Szárai, Ábrahám felesége, nem szüle neki gyermekeket”. De Szárainak „vala egy Égyiptomból való szolgálója, kinek neve Hágár vala. Monda azért Szárai Ábrámnak: Ímé az Úr bezárolta az én méhemet, hogy ne szüljek: kérlek, menj be az én szolgálómhoz, talán az által megépülök.”(1Móz 16:1-2) Így lép Hágár a színre, és a történelembe.

Hogyan lép be Hágár ebbe a történetbe? Isten ígéretébe vetett bizalom útján? Nem. A bizalom hiánya miatt jelenik meg. Hit által történt ez? Nem, hanem teljesen hitetlenségből. Ezt igazolja az a tény, hogy a terv megvalósulása után mindenről le kellett mondani, és az ígért magra pedig még várnia kellett magának Sárának is. Így „hit által nyert erőt Sára is az ő méhében való fogásra, és életkora ellenére szült, minthogy hűnek tartotta azt, a ki az ígéretet tette.” (Zsid 11:11)

Ha ez végül így történt, akkor „Szárai, Ábrahám felesége” miért nem szült gyermekeket kezdettől fogva? - Egyszerűen a hitetlenség miatt, mert nem hitt „Annak hűségében, aki az ígéretet tette”.

---

5. 1 Mózes 15:2-7.

6. 1 Mózes 15:8-10.

Más szavakkal, Szárai kitalálta azt a tervet, amely által színre hozta Hágárt az Isten iránti bizalmatlansága és hitetlensége miatt. Ez a terv, amely az Isten iránti bizalmatlanságból és a Benne való hit hiányából fakadt, teljes egészében az emberi elme terve volt - a testi természet szüleménye, hogy teljesítse Isten ígéretét.

Figyelemre méltó, hogy Szárai tervének lényege, hogy teljesíteni kell Isten ígéretét. A gondolata nemcsak az volt, hogy az Úr nem tartotta be ígéretét, hanem az is, hogy nem volt hajlandó betartani, mert Szárai világosan kimondta: „Ímé az Úr bezárolta az én méhemet”. Ez közvetlenül az Isten iránti hitetlenségből eredő vád. Mivel ő azt állította, hogy az Úr nem teljesíti ígéretét természetes úton, arra a következtetésre jutott, hogy nekik maguknak kell ezt teljesíteniük, saját elképzelésük szerint, amely az Isten iránti bizalmatlanságból és hitetlenségből fakadt.

Még Ábrahám is eltért az Isten iránti bizalmától, az Úr ígéretébe vetett hitétől. Ábrahám áldozatul esett ennek a bizalmatlanságból és hitetlenségből fakadó tervnek, a test gondolata szüleményének: „engede Ábrám a Szárai szavának.” „Vevé tehát Szárai, Ábrám felesége az Égyiptombeli Hágárt, az ő szolgálóját, tíz esztendővel azután, hogy Ábrám a Kanaán földén letelepedék, és adá azt Ábrámnak az ő férjének feleségül. És béméne Hágárhoz, és az fogada az ő méhében.[...] És fiat szüle Hágár Ábrámnak.” (1Móz 16:3-4, 15)

„De a szolgáltól való test szerint született.” Hogyan születhetett volna másként? Az egész terv, ami miatt megszületett, teljes egészében a testi elme elképzelése, az Isten iránti bizalmatlanság és hitetlenség alkotása - a test találmánya volt.

„[...] dolgok, melyeknek allegórikus jelentésük van: mert azok az asszonyok a két szövetség, az egyik a Sinai hegyről való, szolgálásra szülő, ez Hágár, Mert Hágár a Sinai hegy Arábiában.” (Gal 4:24-25)

Ezért az a szövetség, amelynek szimbóluma Hágár - a Sínai-hegyen kötött szövetség - olyan szövetség, amelyben az emberek Isten iránti bizalmatlansága és az ígéretében való hitetlensége miatt, mivel nem ismernek mást, csak a testi embert és a test szerinti születést, kigondolások és erőfeszítéseik által akarják elérni Isten igazságát és azt az örökséget, amely ehhez az igazsághoz kapcsolódik.

De Isten igazsága - az örökséggel együtt, amely teljes nagyságában kíséri - egy ingyen ajándék.

A.T. Jones: Az örökkévaló evangélium

